

[Øvergaard Nielsen.]

Jeg er helt sikker på, at dette er aldeles nyt for store dele af dansk fagbevægelse.

Af alt det, der ikke blev sagt i ministerens redegørelse, og som andre har sagt meget lidt om, er det mest talende vel nok de manglende oplysninger om de stærke bestræbelser på at gøre dette Europa til en politisk union også med militærpolitisk samarbejde som mål. Jeg ved godt, at regeringen for længst har sagt fra på dette område, og det sætter jeg pris på. Jeg ved også, at netop dette område var blandt dem, hvor man stærkest fremhævede, at Danmark ville benytte sin vetoet. Jeg synes bare ikke, man kan bebrejde mig, hvis jeg har mine tvivl. Jeg vil minde om, at vor fhv. udenrigsminister hr. Poul Hartling under den udenrigspolitiske debat for nylig her i tinget erklærede, at for ham var der da ikke noget afskrækkende i, at Europa skal tale med én stemme, og det har hr. Erhard Jakobsen i dag syntes at slutte sig til.

Jeg vil minde om, at den vesttyske forbundskansler har gentaget de udtalelser, som det blev bebrejdet modstanderne at de fremhævede før 2. oktober, om at Europa nok en dag skal have sit eget atomvåben, og han mener, at det vil være naturligt for de to europæiske atommagter, Frankrig og England, at diskutere den sag med Vesttyskland. Han sagde bare ikke noget om, at det ville være naturligt, at det også blev drøftet med Danmark og Luxembourg. At det er stærke kræfter, Danmark står over for, er ingen vel i tvivl om, og personlig er jeg ikke i tvivl om, at vi kommer til at bøje os, for udviklingen i en sådan stormagtssammenlutning fører uvægerlig den vej.

Det sidste og afgørende bevis synes jeg vi har fået ved Europaparlamentets vedtagelse af en beretning, der ikke alene udstikker målet for økonomisk og socialt samarbejde, men også politisk samarbejde, og hvori man ikke, som det hedder, „kan se bort fra et samarbejde inden for forsvaret“. Jeg er glad for at kunne sige, at det var en radikal repræsentant, der pegede på, at dette kunne Danmark ikke gå med til. Men der rejste sig kun én — eller for at være retfærdig: to enkelte danske stemmer imod hensigten. Også samarbejde om forsvaret gik Europa-parlamentet altså ind for.

Da „Folkebevægelsen mod EF“ beslut-

tede sig til at fortsætte sit oplysningarbejde efter 2. oktober — og jeg føler faktisk i dag stærkere end på noget tidspunkt, at der er brug for det — var der en trænet politiker i denne sal, der sagde til mig: Jeg kan ikke forstå, at netop du vil være med i dette, for du har jo før været med i modstandsarbejde, og da opgaven var løst, gik man fornøftigvis hver til sit. — Det forekommer mig bare, at denne politiker med al sin erfaring overså én aldeles afgørende ting, for at sige det meget stærkt: besættelsen er først lige begyndt.

Til modstanderne i denne sal, for resten også uden for denne sal, og måske mest til dem, der sagde ja under forkerte forudsætninger, synes jeg det er nødvendigt at sige, at nu mere end nogen sinde er der grund til at være vågen, for hvis man ikke passer på, vil den ene vedtagelse efter den anden snige sig ind over os ganske stilfærdigt og ubemærket. Vi må gøre opmærksom på, hvad det er, der er på vej. Meget af det, der er ved at ske, var jo ikke, hvad der blev sagt ja til, og meget af det, som den danske regering og tilhængerne af medlemskab i denne sal sagde at de ikke ville gå med til i EF, skal vi prøve at give dem styrke til fortsat at sige nej til. Det kan vi kun ved at være opmærksomme på, hvad der sker, og sige til — eller rettere sagt sige fra — i tide. Det er ikke, som hr. Erhard Jakobsen vil give det udseende af, at hidse hinanden op, og jeg kan forsikre, at det ikke bliver glemt i løbet af en uge.

Man kan så beskyldte os for at være negative, og det har man jo også gjort tit. Som højskolelærer Poul Bendix Knudsen engang sagde i et foredrag:

„Man siger, at det er negativt at sige nej. Man skal være for noget og ikke imod. Man skal være positiv ligesom B.T., Harlang & Toksvig og Erhard Jakobsen.“

(*Erhard Jakobsen*: Hr. Erhard Jakobsen!). Ja men det var et citat, og Bendix Knudsen sagde ikke „hr.“.

Sagen er, at det netop ikke behøver at være negativt at sige nej. Det kommer an på, hvad det er, man siger nej til. Hvis man anser det for negativt, at Danmark går med til et snævert udenrigspolitisk og militærpolitisk samarbejde i EF og en lang række andre foranstaltninger inden for EF, er det